

Usnesení Nejvyššího soudu SSR ze dne 16.02.1990, sp. zn. 1 To 16/90, ECLI:CZ:NS:1990:1.TO.16.1990.1

Číslo: 49/1991

Právní věta: K aplikácii rozhodnutia prezidenta republiky o amnestii z 1. januára 1990. Pre aplikáciu článku VI. odst. 2 rozhodnutia prezidenta republiky o amnestii z 1. januára 1990 je nerozhodné, že odsúdenému bol uložený za zbiehajúce sa trestné činy úhrnný alebo súhrnný trest podľa iného zákonného ustanovenia, než sa uvádza v článku VI. odst. 1 písm. b) citovanej amnestie.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 16.02.1990

Spisová značka: 1 To 16/90

Číslo rozhodnutí: 49

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Amnestie

Předpisy: 1/1990/1 Sb. čl. VI odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 49

K aplikácii rozhodnutia prezidenta republiky o amnestii z 1. januára 1990.

Pre aplikáciu článku VI. odst. 2 rozhodnutia prezidenta republiky o amnestii z 1. januára 1990 je nerozhodné, že odsúdenému bol uložený za zbiehajúce sa trestné činy úhrnný alebo súhrnný trest podľa iného zákonného ustanovenia, než sa uvádza v článku VI. odst. 1 písm. b) citovanej amnestie.

(Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. februára 1990, sp. zn. [1 To 16/90](#))

Najvyšší súd SR podľa § 148 odst. 1 písm. c) Tr. por. zamietol sťažnosť odsúdeného J. K. podanú proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 3. januára 1990, sp. zn. 1 Nt 299/90.

Z odôvodnenia:

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 1983, sp. zn. 1 T 45/81, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu SSR z 22. februára 1984, sp. zn. 1 To 5/84, bol J. K. uznaný za vinného z trestného činu rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 132 odst. 1 písm. a), odst. 4 Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 9 odst. 2 Tr. zák. a z trestného činu lúpeže podľa § 234 odst. 1, 2 písm. b)

Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 odst. 2 Tr. zák. a bol za to odsúdený podľa § 132 odst. 4 Tr. zák. s použitím § 35 odst. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štrnásť rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Súčasne bol zrušený výrok o treste z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. 11. 1981, sp. zn. 2 T 15/81, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SSR z 10. 11. 1982, sp. zn. 2 To 42/82, ktorým mu bol podľa § 132 odst. 4 a § 35 odst. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere desať rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny a bol zrušený aj výrok o treste z rozsudku Obvodného súdu Bratislava 1 z 24. 6. 1983, sp. zn. 5 T 25/83, v spojení s uznesením Mestského súdu v Bratislave z 9. 9. 1983, sp. zn. 4 To 55/83, kde sa podľa § 37 Tr. zák. upustilo od uloženia súhrnného trestu.

Napadnutým uznesením krajský súd vyslovil, že odsúdený J. K. je účastný na rozhodnutí prezidenta ČSSR o amnestii z 1. januára 1990 a podľa článku VI. odst. 2 amnestie z uloženého trestu odňatia slobody vo výmere štrnásť rokov mu odpustil trest odňatia slobody vo výmere jedného roka.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený J. K. Poukázal na to, že mu bol uložený trest podľa § 132 odst. 4 Tr. zák. a nie podľa § 234 odst. 2 Tr. zák., preto mu mal byť odpustený trest podľa článku II. odst. 2 písm. c) a nie podľa článku VI. odst. 2 amnestie, ako o tom rozhodol súd prvého stupňa.

Na podklade podanej sťažnosti Najvyšší súd SR podľa § 147 odst. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Prezident ČSSR v článku II. odst. 2 písm. c) rozhodnutia o amnestii z 1. januára 1990 nariadil odpustiť z ostatných trestov odňatia slobody alebo ich zvyškov (teda trestov, na ktoré sa nevzťahuje článok II. odst. 1 amnestie), ktoré boli alebo budú právoplatne uložené za trestné činy spáchané pred dňom rozhodnutia o amnestii, a to z trestov úhrnných alebo súhrnných uložených za úmyselné trestné činy a trestné činy spáchané z neobľahosti jednu tretinu, najmenej však tri roky.

V článku VI. odst. 1 písm. b) amnestie však stanovil, že ustanovenie článku II (ako aj článku V. o abolícii) sa nevzťahuje okrem iného i na pokus a dokonaný trestný čin lúpeže podľa § 234 odst. 2, 3 Tr. zák. V takom prípade podľa odst. 2 uvedeného článku amnestie z trestu, ktorý bol alebo bude právoplatne uložený za uvedený trestný čin spáchaný pred dňom rozhodnutia o amnestii sa odpúšťa trest vo výmere jedného roka.

Z uvedených rozsudkov Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu SR vyplýva, že súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štrnásť rokov, ktorého sa týka agrácia, bol odsúdenému J. K. uložený okrem iných trestných činov i za trestný čin lúpeže podľa § 234 odst. 2 Tr. zák., teda i za trestný čin, na ktorý sa nevzťahuje odpustenie trestu odňatia slobody alebo jeho zvyšku podľa článku II. rozhodnutia prezidenta republiky o amnestii z 1. januára 1990. Pre aplikáciu článku VI. odst. 2 amnestie je pritom nerozhodné, že odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody podľa inej trestnej sadzby než je trestná sadzba za trestné činy uvedené pod písm. b) odst. 1 článku VI. amnestie. Za okolnosť vylučujúcu použitie článku II. amnestie treba považovať i uloženie úhrnného alebo súhrnného trestu podľa zásad ustanovenia § 35 odst. 1 alebo odst. 2 Tr. zák. i za trestné činy uvedené v článku VI. odst. 1 písm. b) amnestie prezidenta republiky z 1. januára 1990.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď pri odpustení časti trestu odňatia slobody aplikoval agráciačné ustanovenie článku VI. odst. 2 amnestie a nie článku II. odst. 2 písm. c) ako sa domáhal odsúdený v podanej sťažnosti.